

“Tremolo que m’acusin d’oportunisme, per la moda de la novel·la medieval”

Maria Dolors Farrés (Vic, 1962), periodista i escriptora, publica a Proa la novel·la històrica *El monestir de l'amor secret*. Va quedar finalista del Sant Jordi.

—Primer vàreu triar l'època i després la trama?

—Primer la trama. Però va ser un procés que va anar paral·lel a l'època. Gairebé podriem dir que una cosa va portar l'altra, perquè apareix un personatge real, un prior del monestir de Sant Llorenç del Munt, a Sant Julià de Vilatorrada. El 1381, el prior va fugir i jo començo la novel·la tres anys abans, per explicar per què va fugir, i això ja és novel·la.

—Per què heu triat aquest monestir?

—Perquè el conec molt bé. El meu pare el va comprar el 1970, en estat de ruïna total. Feia anys que estava desamortitzat. Hi havien viscut uns masovers. I quan vaig fer 25 anys, el pare, que el va restaurar i hi va fer excavacions, em va ensenyar la llista dels priors, des del segle XII fins al XVI. En veure que al segle XIV n'hi havia un que havia fugit, em va donar peu a la trama.

—El que hi va trobar el pare us va ajudar a construir la novel·la?

—I tant! Moltíssim. Vam trobar esquelets de benefactors i frares, i fins i tot el d'algun pelegrí, un d'ells, amb un clau al cap. I molta ceràmica, cosa que indica el nivell de coneixements mèdics que hi havia a la petita infermeria. Dins de l'església hi havia cinc sarcòfags amb molts ossos i això em va fer tenir tirada a sentir-me acompanyada per persones que ja no hi eren. Era una mica com deixar-se seduir per l'esperit d'aquelles èpoques. És un lloc molt agradable.

—Per tant, la devíeu escriure en un estat de joia, no?

—Va ser l'època més feliç de la meua vida. Només les passava negres quan acabava una versió. Perquè n'he fet tres, durant els set anys i mig que he estat escrivint-la. Em sentia malament perquè és com si em quedés sola o vídua.

—Per una banda, tenim uns temps històrics durs i, per l'altra, que us sentíeu feliç recreant-los. No van ser dues forces, dues tendències, contraposades?

—Sí, segur. Una és la mera joia de construir els dos perso-

Maria Dolors Farrés publica la novel·la *El monestir de l'amor secret*, a Proa. Va quedar finalista del premi Sant Jordi.

natges, anar-los fent desenvolupar psicològicament i fer-los al màxim de reals. I l'altra, l'època. És a dir, d'una manera una mica egoista, al final vaig poder supeditar la sensació dramàtica que m'hauria pogut afectar a la història d'amor profund que anava construint entre els dos personatges, dos monjos joves.

—És inevitable pensar, en aquest tipus de novel·la, en un còctel. Heu pensat que havia de tenir uns ingredients bàsics, com la descripció d'una època?

—Per fer-la versemblant, sí. La història d'amor d'ells dos no podia quedar deslligada del temps, de les característiques de l'època. I pel fet d'estar narrada des de l'interior d'un monestir, fa que s'hagi de descriure, si més no una mica, la vida monacal.

—La gent pensarà que us heu afegit a la moda de les novel·les històriques emmarcades dins de les pedres d'una església o d'un monestir.

—El fet que l'hagi concebut fa vint anys i l'hagi començat a escriure en fa dotze, la deixa fora de la sospita d'oportunisme. L'únic que ha passat és que l'he publicat ara, i gràcies a haver quedat finalista del Sant Jordi. Quan em vaig adonar que es posaven de moda les novel·les medievals, les comes em van tremolar. Perquè, ara, tota aquesta explicació que he de donar, ja no me la podré estalviar.

—Cada pas de la trama i cada escena queden sempre ben clares, ben visualitzades. Eren objectius conscients?

—Totalment.

—Els personatges que acompanyen el prior són inventats?

—Tots, deixant a part el rei i el bisbe de Vic.

—Aquesta passió pel monestir reconstruït pel pare, s'ha traduït en respecte, en fidelitat? Heu estat fidel a l'espai físic del monestir i els seus voltants?

—En tot el que he pogut. Ara bé, si la trama demanava situar un espai del monestir d'una manera diferent, ho he fet. Moltes coses estan en el mateix lloc, com la cuina i la infermeria, i d'altres, les he hagut de situar en un espai precís sense saber prou bé quin, com la sala de vetllar difunts, que podia haver estat en el lloc on la situo.

Lluís Bonada